канцерогенний сад крізь мармур і нейлон
розстелює тобі циганські простирадла
і жовтопалий день як глина за селом
розчинений для нас меж простору і падла

ми жертвами були ми випали з зерна
розшитий мохом плащ і грива з реп'яхами
кульгавий термопіл старенька сарана
як листя восени довкола нас літали

ми ніжними були крізь піну проростань
ми плакали за тим що не спливе з оброку
і місяць як живий перерізав цей стан
і залишав життя як мученика збоку

ми будемо самі для лука і сідла
розшитий мохом плащ і грива з реп'яхами
перкаль чи малахіт гербарій чи смола
до кожного тепла ти доторкнеш руками

і зглибить і прорве і викапає в сад
і навіть на зорі немов гриби отруйні
на вітер на росу на голови на сам
розмірений листок нагадує котурни

на простір з рушника на вигорання скал
з переситу вікон накритих ворожбою
на мармуровий сніг на пещений оскал
і дике небуття насичене тобою